I. GĂVĂNESCUL

DELA KANT LA HITLER

SPRE PACEA LUMII

1942

I. GĂVĂNESCUL

DELA KANT LA HITLER

SPRE PACEA LUMII

1942

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „MARVAN" S. A. R. — BUCUREȘTI

Preludii de gânduri asupra păcii.

S'a spus şi s'a repetat de atâtea ori vechea aforismă cunoscută : „Dacă vrei pacea, prepară răsboiul". **„Si vis pacem, para bellum".**

E poate timpul, să se formuleze şi ideia : **Dacă nu vrei răsboiul, pregăteşte bine pacea.**

Din o pace neprevăzător întocmită, fără hotărîta îndeplinire a cerinţelor Raţiunii şi Dreptăţii, se nasc în curând cauze de noui răsboaie.

De aceia marii gânditori, precum şi marile genii militare, cari au fost înzestraţi în acelaş timp şi cu o clară intuiţie politică, au căutat aşezarea raporturilor dintre popoare pentru stabilirea unei stări de linişte mai durabilă în omenire.

Gândurile lor pentru asigurarea păcii în lume devin de o actualitate cu atât mai vie, mai arzătoare, cu cât sfârşitul uriaşului răsboiu mondial de azi se apropie repede de momentul hotăritor.

Reamintirea acelor gânduri, o cere sufletul omenesc ca o mângâiere şi reconfortare a credinţei în isvodirea sfintelor hotăriri divine pentru triumful Dreptăţii şi Binelui în lume.

In căutarea aceleiaşi ţinte, dorite de aspiraţiile spre fericire ale vieţii, — **pacea** între oameni —, Kant şi Hitler, doi giganţi ai istoriei omenirii, plecând din sfere şi pe căi diferite, s'au întâlnit în gândirile şi străduinţele lor geniale.

Prin idea păcii în lume, sunt unite numele lor în spiritul nostru.

Şi în lumina acestei idei culegem, din vasta lor personalitate, ceiace poate aduce o nădejde de viitor sufletului agitat al vremurilor de azi.

Ne îndreptăm privirile mai întâiu către acel luceafăr solar al cugetării, care, prin profundele lui **Critici ale Raţiunii,** a revoluţionat bazele gândirii filosofice, către **Kant.**

Ce ne spune Kant despre posibilitatea şi condiţiunile păcii între oameni?

Temeiurile păcii în lume, după Kant.

Este mult să vorbeşti de pace în toiul prăpădului ingrozitor al unui răsboiu mondial. Este enorm să vorbeşti, nu de pacea între două-trei popoare, ci de pacea „lumii". Şi este ameţitor de grandios să vorbeşti nu de o pace a lumii pe termen de secole, ci de o „pace eternă".

De această măreţie fantastică a gândirii, totuşi, ne vorbeşte marele KANT în scrierea sa **„Zum ewigen Frieden"**.

In titlul acestei expuneri a mele de gânduri am evitat a zice „spre pacea **eternă**".

In starea omenirii de azi, nu se pot concepe termenii unui statut al păcii universale, nici pentru secole, necum pentru eternitate.

De altfel, când ne gândim la „omenire", şi deci la pacea ei, facem acelaş act de cugetare, ca în cazul când ne gândim la „univers". Restrângem conţinutul conceptului la numai o parte din sfera lui întreagă.

Când spunem „univers" gândul, în graba conceperii, cuprinde, de obiceiu, aproape numai **sistemul solar**. Când vorbim de „omenire", cugetarea obişnuită, în empirismul ei conventio-

nal, se oprește întâiu la Europa, apoi la America, iar de câtva timp, de curând, a intrat în conținutul sumar al noțiunii și o parte din Asia, pusă fulgerător de brusc în scena lumii de vijelios ul dinamism al Japoniei viteze, biruitoare, cuceritoare.

Gândul lui Kant este uriaș : cuprindea întrega omenire a globului pământesc în universala lui **„Pace eternă"**.

Oricare ar fi prima noastră impresie, trebuie să ne reținem surpriza și să ne încordăm cu respect cugetarea în fața marelui critic analist al **Rațiunii** umane, care a revoluționat bazele cugetării omenești despre lume și viață și care și-a incadrat ideile lui profunde despre pacea eternă a omenirii în studii de orientare premergătoare, ca „Ideia unei istorii universale în înfățișare cosmopolită", ca „Inceputul probabil al istoriei omenirii" sau „Răspuns la întrebarea ce este **luminare — Aufklärung**" și altele (1784—1786).

Cari sunt, după Kant, **condițiile unei păci eterne ?**

Gândul lui Kant este uriaș : cuprindea întreaga omenire a lastic, acestea sunt, în scurt :

1) Felul constituțiunii interne a fiecărui Stat în parte, o constituție de libertate cetățenească, acordabilă cu demnitatea noțiunii de om și care, după analistul Rațiunii practice și al. celorlalte funcțiuni specifice ale structurii intelectuale umane, n'ar putea fi decât **Republica**, intr'un înțeles mai mult abstract logic decât istoric.

2) **A doua condiție** a păcii eterne :

O organizație unitară, liberă, între statele și popoarele libere ale omenirii : O **Federație** internațională, care nu poate fi decât **universală**, spre a fi efectivă, valabilă.

3) La acestea, și peste toate, o a treia condiție care ar cere

ca, din toate statele libere ale confederației universale, să **se** facă o **sinteză constituțională,** vie, a unui stat **cosmopolit,** în care fiecare popor, fiecare stat și fiecare om să se considere ca **cetățean al lumii** omenești întregi.

Desigur, când aceste trei condiții vor fi realități ale comunității umane, când fiecare stat în parte va fi alcătuit din oameni liberi, respectând o constituție care le asigură libertatea și demnitatea ; când toate statele libere ale globului vor trăi în armonia organizației unei federații libere universale ; și când toate statele libere ale federației universale vor constitui la un loc un singur **stat universal** sau „cosompolit", cum îl numea Kant, ca o sinteză vie a omenirii întregi, desigur că atunci **pacea eternă** va fi o realitate, — presupunând, firește, că și aceste stări constituitive ale comunității umane universale vor fi eterne.

Sunt realizabile condițiile puse de Kant păcii între popoare ?

Dar oare sunt realizabile aceste condiţii puse de Kant păcii eterne ?

Nu se pun perspectivelor naturii omeneşti sarcini prea grele pentru puterile ei ?

Negreşit, ideia de bază a posibilităţii de realizare a idealului kantian este credinţa în **perfectibilitatea** naturii omeneşti.

Dar natura omenească are, după indivizi, după popoare, după rase, grade diferite de perfectibilitate şi de acceleraţie în urcarea treptelor perfecţiunii, şi grade diferite de organizare ereditară a achiziţiilor operei de perfecţionare.

Această varietate structurală a perfectibilităţii umane complică la infinit şi întârzie incalculabil de mult înaintarea evolutivă a popoarelor şi raselor globului, la faza necesară cerută de condiţiile de organizare a lor, în Federaţie universală liberă, în acel stat cosmopolit visat de Kant, pentru **pacea** eternă. Desigur, se poate închipui un progres încet, treptat, socotit cu secole de secole, cu milenii de milenii, în linia nesfârşită a timpului. O eternitate a păcii, se poate obţine oare altfel de-

cât cu eternitatea străduințelor de ascensiune a perfectibilității umane către ținta ei finală ?

Departe de mine intenția de a lăsa acestei reflecțiuni cea mai slabă umbră de ironie.

Dar nu mă pot opri de a aduce în sprijinirea scuzei mele, rândurile puse de Kant la începutul tratatului său „Spre pacea eternă", ca introducere :

El povestește, acolo, că „un hangiu olandez își pusese pe firma sa, pe care era zugrăvit un cimitir, inscripția : „La Pacea Eternă".

Și punând în legătură această inscripție de firmă a hangiului cu titlul lucrării sale, vede în această apropiere o satiră, lăsând nehotărîtă chestia dacă satira hangiului se adresează, zice el, „omului în general și mai ales domnitorilor..., sau poate numai filosofilor, cari visează acest vis dulce".

Țin să adaug, pentru fixarea atitudinei mele intelectuale, că, din punctul meu de vedere, când se consideră ca utopie **pacea eternă** și **mijloacele** închipuite pentru realizarea ei, mă întreb dacă nu cumva nu ne înșelăm în judecata noastră ?

In orgoliul superficial al inteligenții omenești comune, credem că am pătruns tot fondul de virtualități al ființei umane și toată sfera de posibilități ale naturii întregi.

După o concepție metafizică a existenței și a naturii lucrurilor, nu e nimic cu neputință în rostul și prefacerile lumii.

Minunile, pe cari mintea, îngrădită în deprinderile perceptibilității sensibile obișnuite, nu le crede, chiar când le vede, sunt un atribut al atotputerniciei creatoare. Ea nu întreabă nimicnicia vremelnică a unei ființe mioape despre **ce este**, despre **ce se poate** și despre **ce va fi** în lume.

Visul „păcii eterne" al geniului lui KANT poate să fie

o intuiţie, — necontrolabilă pentru mijloacele inteligenţii omenești comune, — în taina posibilităţilor nemărginite ale firii, o formă de evidenţiare sensibilă a atotputerniciei creatoare a Providenţii.

In faţa acestei covârşitoare perspective, uităm aproape a reflecta asupra felului acelui proces de perfecţionare a naturei umane, conceput de marele cugetător din Königsberg.

Aş vrea totuşi să formulez o observaţie. Perfectibilitatea omului, Kant o atribue Raţiunii.

Raţiunea, fiind, în esenţa ei, stabilirea raporturilor definitive între idei, ocupă sfera adevărului.

Oare perfecţiunea morală a naturei umane, atârnă numai de adevăr, de dictatele funcţiunilor ideii ?

Intelectualismul, dela Socrate, care identifica **binele** cu însăşi **cunoştinţa,** nu are oare nevoie să fie complectat, pentru înţelegerea şi îndrumarea activităţii morale omeneşti, cu aceia ce constitue izvorul cauzal al manifestărilor voinţei şi personalităţii umane, cu **sensibilitatea,** derivată din pornirile înăscute ale instinctului de **conservare socială ?**

Dacă impulsia singură, fără călăuza ideii, este oarbă, fără ţintă, ideia singură, fără impulsia sensibilităţii, e moartă.

Ce este valabil în concepţia kantiană : în acea conştiinţă morală ca produs al raţiunii, în **Datorie**, în **imperativul categoric,** e o subtilă idealizare abstractă a sensibilităţii, a simpatiei, trecute prin lumina raţiunii, dar izvorâte din alt izvor primordial decât raţiunea însăşi.

Preceptele raţiunii, cari duc la perfecţionarea morală şi la fericirea superioară umană, au putere efectivă şi sunt ascultate şi urmate numai în măsura în care au crescut, în natura sufle-

tească, funcțiunile simpatiei interumane, care le servesc de motor.

O analiză mai amănunțită a gândirii lui KANT, a formulării condițiilor logice de realizare ale **„Păcii eterne"** ar fi necesar să se expună deosebit — chiar dacă unele s'ar părea utopice.

Și aceasta, în legătură cu întregul lui sistem filosofic.

Deocamdată, însă, goana vieții ne silește să dăm atenție, chiar grăbită, formei impuse de actualitatea problemelor zilei.

Condițiunile păcii milenare a lui Adolf Hitler.

Dela **KANT la HITLER** spre pacea eternă în omenire însemnează calea care duce dela o ideie, pusă ca țintă finală în lumea abstractă a cugetării, la treptata ei înfiripare sensibilă în lumea realităților concrete.

Până la „pacea eternă" a filozofului dela Königsberg, Marele Führer al Germaniei dă lumii speranța unei stări de pace, limitată, deocamdată, în timp și în spațiu : nu o pace eternă pentru întreaga omenire, ci una **de un mileniu**, ceiace față de **eternitate**, nu e mult, dar e o durată de fericire neînchipuit de mare pentru viața istorică a popoarelor. Și cu toate că starea aceasta de pace milenară, Adolf Hitler nu o gândește pentru întreaga omenire, ci numai pentru Europa, perspectiva ei aruncă în calea istoriei o lumină înălțătoare de liniște, ca un ceresc **Pax vobis**, față de vechea stare de raporturi egoiste dușmănoase între popoarele continentului european, și clădește o vastă **bază de apărare** solidă în contra eventualelor competițiuni și **veleități** agresive ale lăcomiei puterilor celorlalte continente.

Deci, dela punctul de plecare al ideii lui KANT, un imens

pas înainte — **pasul lui HITLER** — către ținta finală a idealului kantian.

* * *

Cum se va înfăptui acest uriaș pas înainte către pacea lumii? Cari sunt condițiile îndeplinirii lui?

Pentru realizarea celor trei condiții ale **păcii eterne** a lui KANT, era nevoie de o lungă perioadă de pace, premergătoare fiecăreia din ele.

Acum, pentru cucerirea primei mari perioade de pace între popoare, fatalitatea istorică a cerut **răsboiul mondial de azi**, în care marele HITLER, cu întreaga Europă, luptă pentru libertate, pentru dreptate, pentru civilizație.

Ce destin istoric grandios nimbează apariția acestui om providențial!

Este prima dată în istoria omenirii, când un om politic, ascultat, cu supunerea credinței, de un mare popor cult, disciplinat, își îndreptează atenția cugetării pătrunzătoare și își concentrează dispozitivele practice ale inegalabilei lui puteri cârmuitoare asupra cauzelor ce turbură pacea **lumii**, nu numai liniștea poporului său.

Adolf HITLER, cu un nobil fanatism de trimis al destinului omenirii, și-a încordat extraordinara clarviziune a logicei de gânditor pentru determinarea stării de lucruri și a cauzelor desechilibrului mondial și pentru elaborarea noului sistem de reconstruire mai solidă a vieții popoarelor.

Diagnosticul său hotărît a indicat **două rele** cari, deși aparțin stării generale mondiale, se evidențiază mai accentuat în viața mediului social politic mai apropiat al Europei: **Comunismul** sau **Bolșevismul** și **Judaismul.**

Pentru asigurarea unei păci durabile internaţionale, nu poate fi trecută cu vederea, fireşte, ca măsură preventivă, nici evitarea acelor cauze cari au fost ca nişte pumnale înfipte în inima popoarelor, prin aşa zisele **condiţii de pace** după răsboiul mondial trecut şi cari se rezumează **simbolic** în chestii ca aceia a **„Danzigului"** şi a duşmănosului **„culuar"** — dureri nelecuibile altfel decât prin **lupte sângeroase.**

La chirurgia politică implacabilă a operaţiei de stârpire a **bolşevismului şi judaismului parazitar**, logica imanentă a nouei ordini europene şi, aş spune universale, adaugă, ca una din condiţiile biologice pozitive : **respectarea principiului naţionalităţii.**

Şi iată că înţelesul imensului răsboiu, care nu se mulţumeşte să fie **mondial**, în sensul celui din 1914—1918, şi pretinde denumirea de **planetar**, ridică, pe steagurile popoarelor europene în luptă, aceste trei luminoase ţinte, din cari două **negative**, pentru curăţirea terenului internaţional :

a) **distrugerea bolşevismului şi**

b) **lichidarea problemei judaice**

şi una pozitivă :

c) **asigurarea vieţii şi desvoltării naţionale proprii a popoarelor.**

Prima condiție a păcii în lume : distrugerea bolșevismului.

Bolșevismul ? Nu vă așteptați să fac analiza critică științifică a bolșevismului. Nu merită această cinste. Ar fi o pierdere de timp.

Rațiunea s'a pronunțat de mult. Acum vorbește numai revolta umanității rănite.

După ororile exteriorizării lui morale în lume, bolșevismul nu merită decât un singur fel de critică : aceia a **tunului**, aceia pe care i-o face HITLER, în fruntea popoarelor europene, cu **răsboiul de exterminare** a acestei aberații criminale, a acestei monstruoase porniri patologice în contra civilizației umane.

Ce să reținem dintr'o dezastroasă concepție haotică, în care rătăcirea teoretică subversivă, de o iremediabilă miopie radicală, a materialismului marxist, negația proprietății individuale, — oricât de grosieră și de retrogradă în ea însăși — e întrecută de furia paranoică a imoralității îngâmfate, și în care trufia ignoranței inconștiente egalează trufia violenții criminale și sfruntarea odioasă a minciunii ? **Crimă și minciună**, iată ce rămâne.

Ce spectacol unic în istoria lumii !

Mentalitatea unor evadaţi din ocne, unită, în planuri de anarhie incendiară, cu aceea a unor nebuni furioşi scăpaţi din ospicii, iată mentalitatea elitei acelei minorităţi despotice, care a pus stăpânire pe un aglomerat de populaţii diferite una de alta prin origine, şi care îşi trâmbiţează ambiţia maniacă-furibundă de a-şi întinde tirania sălbatecă asupra lumii civilizate întregi, prin revoluţie mondială, plănuită cu tenacitate monoideistă şi urmărită cu înverşunare diabolică.

Ceiace te îngrozeşte în psihologia acestei colectivităţi umane degenerate, de criminali, este acel desgust şi acea aversiune patologică a ei manifestată faţă de **om ca om** şi faţă de tot ce constitue caracteristica specifică superioară a fiinţei omeneşti.

Dacă le-ar fi posibil să schimbe şi forma fizică a chipului omenesc, ar face-o cu un deliciu de posedaţi fanatici. Şi bine ar fi s'o facă pentru propria lor făptură, care nu are din om decât falşa înfăţişare a chipului omenesc, pe care-l desonorează. Tot ce constitue fala distinctivă a naturii umane, ca floare cristalizată a creaţiei şi evoluţiei, e, pentru aceşti degeneraţi, obiect de revoltă.

O pornire pătimaşă de răsturnare oarbă preface orice trăsătură caracteristică a nobleţii omeneşti în contrariul ei, în caricatură.

Iubire de oameni? Nuu! Ură de oameni.

Milă, simpatie? Slăbiciuni de pigmei imperfecţi, de stârpituri bipede.

Cruzime, distrucţie, crimă, iată fala noului monstru al hazardului fantastic : iată **anti-omul**.

Iubire de adevăr? Prostie. Minciuna e forma nouă de manifestare a genialităţii.

Ţinerea de cuvânt, „lealitatea" ? Vechituri pentru orbi-

rea neghiobiei omului ca om. Sperjurul, trădarea, asta e legea **anti-omului** perfect.

Familia ? Bazaconie ridiculă.

Femeile și bărbații deavalma în raporturile comune ale bestialității instinctului sexual. Și rodul promiscuității lor, copiii ? Copiii nimănui, copiii unor părinți necunoscuți, cari nu-i cunosc, și cari nu vor cunoaște niciodată sentimentele sublime de mamă și tată ; copii lepădați și lipsiți, și ei, de nobleța pietății sentimentelor filiale, aruncați în gloata proprietății colective anonime, ca material brut de experiment al aiurărilor bolșevice, **bezbojnice** și **anti-umane.** Intoarcerea îndărăt la animalitatea primitivă ; ba mai jos !

Dumnezeu ? Știu oare ceva animalele, știu oare boii, câinii, porcii, de Dumnezeu și de Biserică ? Jos, în noroi, Atotputernicul ! In foc icoanele, templele creștinătății. La moarte cu preoții ei.

Nu există decât nedumnezeirea ateismului, **bezbojnicia !** Lumea e o clipă întâmplătoare a haosului etern, viața un accident efemer al nimicului. Nu crede și nu te ruga. Râzi și distruge tot ce vezi, tot ce există. Indărăt la haos și la neant.

Legi sociale, reguli de raporturi ale vieții umane ? Nimicuri. **Bunul plac al celui ce poate,** acesta e imperativul categoric al **ne-omului,** al **anti-omului.**

Această deformație hidoasă a ființei și naturii omenești, **trebue să dispară.**

Stârpirea ei este, cum cere Rațiunea umană normală și cum susține HITLER, imperios impusă de datoria de a nimici una din cauzele desordinelor în omenire, unul din obstacolele păcii in lume.

Răsboiul lui HITLER și al Europei pentru exterminarea hidrei apocaliptice e, în adevăr, **un răsboiu** sfânt.

Şi România are dreptul să fie mândră că s'a ridicat, încă din 1919, în contra bolşevismului şi l-a lovit la Buda-Pesta, unde hidra se instalase şi unde îşi pregătea drumul spre centrul Europei ; şi că, apoi, o echipă glorioasă de tineri voluntari români, naţionalişti, interpretând prin fapte misiunea patriei lor în Orientul Europei, s'a luptat eroic în Spania şi unii din ei au murit luptând în contra monstrului, alături de vitejii naţionalişti creştini ai lui Franco şi de aceia ai Führerului şi ai Ducelui.

A doua condiție a păcii în lume : eliminarea evreilor din viața popoarelor.

A doua piedică în contra păcii, pe care HITLER vrea s'o înlăture, sunt **Evreii**, intrați parazitar în viața popoarelor.

In scrierile și discursurile lui, Hitler accentuiază mereu, sub diferite forme, tot mai impresionante, primejdia intrării parazitare, agresive, a evreilor în viața politică, economică, socială, culturală, a tuturor popoarelor culte.

Relevează acțiunea lor dezastroasă, ce merge concentric din toate părțile către aceiași țintă a stabilirii dominației judaismului, organizat în stat extra- și superteritorial, **printre** și **peste** Statele și hotarele popoarelor. Infierează acțiunea lor de minare, desbinare, desagregare prin intrigă, presă, propagandă subversivă : acțiunea lor de corupție prin bănci, prin manevrele capitalismului, ale masoneriei, ale comunismului.

Să ne amintim câteva pasagii din **Manifestul** lui către Națiunea Germană la începutul Anului Nou 1942, și din **Ordinul de Zi** adresat **Armatei**, cu acelaș prilej, precum și din ultimul

mare discurs istoric pronunţat în faţa Reichstagului la 25 Aprilie a. c.

„In ţările responsabile pentru izbucnirea războiului, nu există nici un om de stat fruntaş care, ca proprietar de acţiuni în industria înarmării, să nu fie în acelaş timp şi un profitor şi un interesat principal în răsboiu.

„Şi în spatele tuturor fruntaşilor politici ai ţărilor cari au vrut răsboiul, stă A h a s v e r u l j i d o v, care este, de milenii, acelaş vecinic duşman al oricărei ordini umane şi, prin urmare, al oricărei echităţi sociale şi adevărate.

„Conspiraţia finanţei **judeo-anglo-saxone** nu se luptă pentru vre-o democraţie, ci prin democraţie pentru interesele sale capitaliste.

„Acesta este totodată şi motivul pentru care a eşuat fiecare tentativă a mea de a ajunge la o înţelegere în privinţa intereselor popoarelor cu această societate financiară internaţională, rece ca **ghiaţa.**

„Ea voia răsboiul, fiindcă vedea în el un mod rentabil de plasare a capitalurilor sale.

„Şi în dosul ei stă, ca o forţă motrice, j i d o v u l, care, ca rezultat final al acestui răsboiu, aşteaptă dictatura jidovească a lumii, camuflată sub firma Bolşevismului.

„Patria nu va putea răsplăti niciodată fiilor ei, ceeace au făcut pentru ea.

„Fiindcă ea cunoaşte numai urmările victoriilor. Ea nu poate să-şi facă însă nici o ideie despre nenorocirea groaznică ce s'ar fi abătut asupra Germaniei şi Europei întregi, dacă **bolsevis-**

mul jidovesc, ca aliat al lui Churchill și Roosevelt, **ar fi cucerit victoria**".

„Cine încearcă însă în acest răsboiu să distrugă popoarele prin **ura sa jidovească,** se va prăbuși".

„Anul 1942 va trebui să aducă, și cu toții ne vom ruga lui Dumnezeu, — deciziunea pentru salvarea poporului nostru și a popoarelor aliate cu noi".

„Voi înșivă vedeți dela 22 Iunie, cu ochii voștri, acel „Paradis", după exemplul căruia conjurația unor **capitaliști evrei și a unor evrei bolșevici,** voiau să schimbe și Germania noastră".

„Germania nu poate și nu vrea să fie aruncată, la fiecare 25 ani, de acești criminali, într'un răsboiu pentru existența ei. Europa nu poate și nu vrea nici ea să se lase vecinic însângerată numai pentrucă un grup de **consiparotri anglo-saxoni și evrei** să găsească în lupta dintre popoare o satisfacție a intereselor comerciale. Sângele vărsat în acest răsboiu trebuie să fie, — aceasta este speranța noastră — ultimul vărsat în Europa pentru generații. Și Dumnezeu să ne ajute anul viitor la îndeplinirea **acestei misiuni**".

„Tot Evreii sunt aceia cari, dela 1939, au manevrat imperiul britanic în criza lui cea mai periculoasă".

„Evreii au fost agenții de contaminare ai infecției bolșevice care amenință să distrugă într'o zi Europa".

„Tot Evreii, ca și în 1917, au fost în StateleUnite ațâțătorii la răsboiu, etapă cu etapă, sub instigarea președintelui lor care sufere influențe evreești și a anturajului acestuia, în între-

gime evreesc — fără nici un motiv — împotriva unor națiuni cari n'au făcut niciodată nimic Americei".

Precizând configurația celor două tabere ale războiului :

„De o parte, stau oamenii democrației, adică ai capitalismului **evreesc**, și alături de ei statul bolșevic, adică masa unei omeniri animale asupra căreia **evreul** își exercită teroarea sa sângeroasă, — iar, de altă parte, stau popoarele cari luptă pentru libertatea și independența lor și mai ales pentru asigurarea unei bucăți de pâine".

Concluzia logică, practică, este evidentă.

Eliminarea evreilor din toate formele de alcătuire ale organismului vieții popoarelor, se impune.

Necesitatea Statului evreesc.

Pentru asigurarea rezultatului acestei operaţii de sănătoasă chirurgie politică internaţională, îmi iau voia a formula unele păreri şi desiderate ale mele, pe cari ţin să le supun reflecţiunii cititorilor.

Cred că numai simpla eliminare a evreilor din viaţa popoarelor, nu e de ajuns.

Dar ce putem cere oare mai mult? Exterminarea lor fizică?

Dacă ar fi să se asculte îndemnurile sentimentului pe care ura lor feroce l-a făcut să se nască în popoare, ar fi locul să li se aplice principiul acelei legi a lor: **„ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte"**, şi să se recurgă în contra lor cel puţin la acea măsură preconizată de unul dintre ei în contra naţiunii germane, spre a o face să dispară cu totul depe faţa pământului: **sterilizarea!**

Dar nu! Suntem popoare creştine.

Hristos a ridicat, în contra poruncii iudaice a talionului, legea blândeţii îngăduitoare şi a iubirii. „Nu face altuia ce nu vrei să-ţi facă ţie altul". Ba chiar: „Fă bine, celui ce-ţi face rău ţie".

Ei bine, noi voim să facem un bine poporului evreu.

Pe acest popor rătăcitor, fără cămin propriu, care, prin tot felul de mijloace duşmănoase ale urii lui destructive, vrea să răstoarne aşezările formelor vieţii politice sociale ale altor neamuri, noi vrem să-l facem să ajungă a trăi şi el viaţa normală de popor aşezat in ordinea politică de stat naţional, pe teritoriul propriu, viaţă de care nu s'a mai bucurat — „bucurat" e un mod de a vorbi — de atâtea veacuri, decând a fost lovit de blestemul **Diasporei**, care l-a impraştiat in toată lumea.

Şi aceasta o voim, chiar dacă el o fi ajuns să-i placă, acum, starea lui de impraştiere parazitară printre şi peste toate neamurile. Şi credem că i-o fi plăcând, căci starea aceasta nu-l impiedică de a-şi păstra unitatea fiinţei etnice, prin unitatea spirituală a legii şi tradiţiei, ba încă îl preface într'un fel de vampir cu tentacule ce sug diabolic din viaţa altor popoare.

Dar această formă biologică monstruoasă nu ne place nouă. O considerăm, mai intâi, ca nedemnă de viaţa omenească normală a unui popor ; şi apoi, — să nu se uite — o considerăm ca **periculoasă pentru pacea omenirii**, ucigătoare pentru alte neamuri.

Vrem să trezim poporul evreu, — zis poporul „ales" — la înţelegerea legii demnităţii umane şi să polarizăm virtualităţile structurii lui sufleteşti spre dobândirea acelei însuşiri morale ce face pe un popor demn de a trăi în marea familie a popoarelor omenirii.

Vrem să ajungă a trăi şi el, ca popor aşezat in stat naţional teritorial propriu.

Din simplă prevedere politică internaţională şi dintr'un sentiment de umanitate creştinească, popoarele invingătoare ale Axei, în special Germania, cu instinctul ei organizator caracteristic, vor face serviciul necesar de asistenţă îndrumătoare, ce-

rut de primele inceputuri ale procesului de organizare a noului stat.

Ştiu bine că această operă trezeşte multe probleme grele. Toate sunt discutabile şi nu lipsite de soluţii.

Una, bunăoară, de ordin mai general, s'ar putea formula în întrebarea :

Cum va putea trăi în statul lui propriu un popor cu însuşiri parazitare, adaptat de veacuri cu organe şi funcţiuni pentru exploatarea altor fiinţe etnice, pentru a extrage din substanţa lor vitală tot ce-i trebue la întreţinerea şi desvoltarea lui ?

Natura are pentru toate problemele vieţii deslegări neprevăzute, mai ingenioase decât toate socotelile iscusite ale diplomaţiei convenţionale.

Ingrădit în cercul vieţii lui naţionale, închis în hotarele propriului său stat etnic, poporul evreu va fi pus în faţa alternativei : or îşi va exercita funcţiunile parazitare destructive asupra sa însăşi, într'o autofagie desperată care va face superfluă operaţia sterilizării, plănuită de el pentru alţii ; ori, trezindu-se la imboldul imperativ al instinctului de conservare, va asculta cererea pornirilor naturale ale trebuinţei vieţii sociale în comun, şi porunca acelei solidarităţi etnice de care a dat dovadă chiar în timpul dispersiunii. Şi treptat, desechilibrul monstruozităţii parazitare va dispărea. Vieaţa lui va reintra în normal.

Omenirea, conştientă de sine şi de idealul său, este datoare să ajute, prin toate mijloacele, acest proces de însănătoşire a vieţii poporului evreu, căci aceasta va fi, în acelaş timp, o mare operă de asanare a vieţii omenirii întregi.

Nu e locul să pomenesc de alte dificultăţi. Se pot închipui multe şi de tot felul. Nu e niciuna care să aibă caracterul imposibilului absolut, şi nici una nu se apropie în valoare etică, de înălţimea necesităţii istorice care impune constituirea noului stat evreesc în omenire.

Imi îndrept mintea către condiţiile posibilităţilor lui de realizare.

Vor sta la dispoziţia acestei mari opere de creaţie social-politică atâtea elemente de valoare şi atâtea mijloace efective, ieşite din substanţa etnică a poporului evreu, chiar în starea lui actuală de dispersiune şi de parazitism universal.

Mă gândesc la bogăţiile imense, atât individuale cât şi ale marilor bănci evreeşti din toată lumea, secuestrabile pentru tezaurul statului evreesc. Mă gândesc la spiritul — să-i zicem politic — afişat în pretenţiile evreilor de a conduce alte popoare.

Imi vine în minte exemplul tipic, care poate servi de exponent al acestei categorii de talente folositoare viitorului stat evreesc : un **Blum**, ajuns prim-ministru într'o ţară de o cultură aşa de veche, ca Franţa. Caz, plin de atâtea învăţăminte, din multe puncte de vedere, şi care ne scuteşte de a căuta altele — şi sunt destule — în alte ţări şi timpuri.

Şi dela noi am putea să le dăm, cu plăcere, din toate ramurile, talente evreeşti dinamice, gata totdeauna să deslege, pe negândite, toate problemele sociale, politice, economice, literare filozofice, etc.

Cu câtă arzătoare curiozitate simpatică vom merge să admirăm starea înfloritoare a statului unui popor înzestrat cu atâtea valori şi energii de oameni geniali.

Ceiace s'ar părea o ironie în aceste reflecţiuni, vă asigur că e fără voia mea.

Deşi am insistat totdeauna, din motive de apărare naţio-

nală, asupra defectelor poporului evreu, cari fac atâta rău neamului meu ca și altor națiuni, nu pentru prima oară relevez, aci, însușirile lui de remarcabilă calitate etno-biologică.

Vreau să trăesc să văz fericirea acestui popor, ridicat în demnitate națională, așezat în statul și teritoriul lui propriu.

La vârsta mea, asta însemnează că realizarea visului meu de pură umanitate, pentru pacea lumii, o doresc cât mai grabnică și mai definitivă.

Organizarea unei Europe noui.

Odată înlăturate aceste două piedici ale păcii între oameni, **bolșevismul și judaismul**, vor urma precizarea și aplicarea condițiunilor pozitive ale construirii unei vieți viitoare de pace și de prosperitate în Europa.

Intre acestea, cea dintâiu, va fi **asigurarea vieții și desvoltării naționale**, în libertate și armonie, a popoarelor.

Stabilirea intemeiată a raporturilor juste între state și popoare în noua ordine a vieții continentului european, va fi opera măreață pe care istoria civilizației o așteaptă să se înfăptuiască imediat după terminarea răsboiului, adică după victoria Puterilor Axei și a Europei conduse de Adolf HITLER.

Studiul condițiilor acestei noui ordini de viață în pace, milenară dacă nu eternă, se prepară de pe acum în surdina și adâncimea cugetării. Izvorul central de lumină se găsește în celebra scriere „Mein Kampf".

Unele din ele au apărut în sfera reflecțiunii publice, și discutarea lor ar fi, negreșit, interesantă.

Dar, necăpătând nici o formulare, dacă nu definitivă cel puțin proprie unui început de construcție sistematică, ele trec peste cadrul preconceput al expunerii mele.

M'am oprit la sublinierea celor două condiții negative ale clădirii păcii, ale acelei păci care marchează pasul dela ideia lui KANT la realitatea lui HITLER, în istoria propășirii omenești.

Acele condiți de zidire a unei vieți europene se inspiră din scopul clădirii unui **continent nou**, cu totul deosebit de vechiul continent european, deosebit prin structura fizică și prin suflet, prin ideologia lui politică.

Va fi, fizicește, un continent de popoare unite între ele prin cimentul suferințelor comune și al sângelui vărsat la un loc în lupta cu dușmanul lor comun.

Și va fi, sufletește, o unitate ideală de ființă colectivă nouă, stăpânită de puterea organizatoare a unei **conștiințe comune**, de credințe și aspirații comune.

Și această Europă nouă, va fi o **Europă tânără**.

Cu câtă putere de entuziasm cuceritor anunță creația nouei Europe **tinere**, omul al cărui geniu este primul făuritor al creației ei!

„In acest moment, — zice Führerul Adolf HITLER, — această Europă care părea că îmbătrânește, ridică și azi ca întotdeauna, făclia unui adevăr, înțeles de ea și de oamenii ei cari sunt azi reprezentanții unei ordini noui și mai bune, — ca un adevărat tineret al libertății sociale și naturale a lumii.

„Dacă astăzi vă vorbesc în numele acestei adevărate **tinereți a Europei** și prin aceasta a unei **lumi mai tinere**, o fac cu sentimentul unui om care are la spatele său o viață de grozavă luptă pentru aducerea la îndeplinire a unei sfinte misiuni"... „a unui destin".

„Vă vorbesc ca un șef de armate care are răspunderea unui destin — încercare din cele mai grele din câte își poate închipui cineva...".

Și când marele HITLER vorbește de **răspunderea unui destin**, noi ne gândim la destinul omenirii, la destinul în special al Europei, chiar când situația momentului, în care vorbește el, se adresează numai poporului **german.**

Cu acest înțeles de solidaritate internațională europeană am citit, cutremurat, și citez sguduitoarele lui cuvinte cu cari încheia mărețul discurs în fața Reichstagului.

— „Sunt mândru că Providența m'a ales pentru a putea duce poporul german spre o epocă atât de grandioasă. Vreau să-mi unesc numele și viața în mod integral cu destinul poporului german.

„Nu cer nimic altceva Celui Atotputernic, decât să-mi dea binecuvântarea sa pe viitor, la fel ca și în trecut, și să-mi hărăzească viața atâta timp cât ea va fi necesară, după părerea sa, pentru lupta destinului poporului german".

Ca și celelalte popoare europene, România, a cărei armată luptă umăr la umăr cu armata germană, pentru cucerirea victoriei totale sub comanda unui genial „șef de armate" care mărturisește că are „răspunderea unui destin", România își simte destinul său unit cu acela al poporului german, nu numai acum, în cumpăna care va hotărî soarta răsboiului, ci și după victorie, când alcătuirea **nouei Europe tinere** va consfinți dreptatea vieții ei naționale.

Ea merge cu tot sufletul înainte, cu ochii țintă la omul superior în a cărei înaltă fire morală de om providențial crede ca într'un adevărat trimis al lui Dumnezeu pe pământ, pentru izvodirea dreptății și păcii între popoare.

Astfel, plecând dela viziunea idealului sublim al lui KANT, ne oprim, cu omenirea întreagă, la realitatea măreață, simbolizată în energia creatoare a Führerului.

Și, înclinându-ne cu admirație înaintea geniului senin și depărtat al marelui KANT, slăvim cu recunoștință pe gânditorul-erou Adolf HITLER, și rugăm Cerul să-i dea isbândă desăvârșită pentru îndeplinirea misiunii lui divine între oameni.

DIN LUCRĂRILE ACELUIAŞ AUTOR :

I. Cultural — politice :

1. *Imperativul momentului istoric :* Iaşi, 1928.
2. *La o Răspântie a Istoriei Naţionale ;* Iaşi 1923.
3. *Caracterizarea partidelor politice prin ele insile ;* Iaşi 1905.
4. *Fiinţa şi menirea Universităţilor.* (La solemnitatea deschiderii cursurilor Univ. din Iaşi, în prezenţa Regelui Carol I, 1904).
5. *L'âme roumaine dans la guerre.* (Conferinţă, Paris 1918).
6. *Solidaritatea Naţională.* (Conferinţă pentru fondul orfelinatelor din Ardeal, 1916).
7. *Să fim gata* (Conferinţă la şcoalele militare de Infanterie, 1923).
8. *Din luptele Românilor din Transilvania şi Revoluţia dela 1848.* (La împlinirea a 50 ani dela moartea lui Simion Bărnuţ, 1914).
9. *Etica Legionară.* (Conferinţă Radio 1940).
10. *Despre Sufletul românesc şi Cultura Naţională.* (Conferinţă la Ateneul Român, 1939).
11. *Chestii vitale pentru România de azi.* Iaşi 1911.
12. *Zigzaguri şi popasuri :* în lumea ideilor şi a lucrurilor. Din caetul de note şi reflexii, Trei serii, Iaşi 1929—1932.

II. Filosofie, Ştiinţă, Pedagogie.

1. *Educaţia eroică.* (Din cursul de Pedagogie ţinut la Universitatea din Iaşi în anii 1914—1915); Iaşi, 1926.
2. *Ideile pedagogice ale lui John Locke*, studiu critic de sistematizare, 1899.
3. *Etica.* Curs universitar. (Partea I-a, Bucureşti 1922. Partea II-a, în manuscnis).
4. *Pedagogia Generală.* Curs universitar. Bucureşti, Ed. II, 1923.
5. *Didactica Generală. Principii de educaţia inteligenţei.* Curs universitar, Bucureşti, Ed. II, 1929.
6. *Istoria Pedagogiei.* 3 vol. Epuizate. (vol IV, în manuscris).

7. *Două Rapoarte asupra organizării și funcționării Seminarului Pedagogic Universitar din Iași*, 1900.
8. *Chestiuni filosofice de Estetică, Etică, Psihologie.* (Ereditatea ca element al tragicului. — Există acțiuni desinteresate? — Meditațiile poetului Gr. Alexandrescu. — Psihologia mulțimii. — Etc.). București, 1929.
9. *Une idée en marche.* Contribution au problème de la formation des professeurs. Après vingt-cinq ans d'expérience, Iași, 1926.
10. *Pentru educația morală.* Incercări și sugestii. Iași, 1932.
11. *Principiile educației moderne* și funcțiunea „Seminarelor pedagogice universitare", București 1907.
12. *Paedagogia militans.* Iași 1932.
13. *Suflet de copil.* Contribuții la psihologia copilului și sugestii pentru educarea lui, Iași 1932.

III. **Didactice.**

1. *Psichologia*, ediția 25-a.
2. *Istoria universală*, în 3 volume: *a)* Evul antic; *b)* Evul mediu; *c)* Evul modern.
3. *Manual de Instrucțiune și educație morală.*
4. *Istoria Pedagogiei*, volum rezumativ.
5. *Noțiuni de Pedagogie.*
6. *Declinațiile substantivelor în Limba română.* (Studiu). București 1895.
7. *Gramatica limbei române.*

IV. **Literare.**

1. *Gura Lumii*; Piesă în 4 acte reprezentată pe scena Teatrului Național din Iași (1900—1908).
2. *O cartă de vizită*, piesă în 1 act, idem, 1898, reluată repetat.
3. *Ursita*. Povestea unei dimineți de primăvară. Alegorie într'un act. (Reprezentată la Teatrul Naițonal din Iași, cu prilejul serbărilor jubiliare, ale Universității din Iași, Sept. 1911).
4. *Neamul*. Dramă în 3 acte. Reprezentată pe scena Teatrului Național din Iași, (în manuscris).
5. *Fără leac*. Comedie în 3 acte, idem (în manuscris).
6. *Prin munții și văile Moldovei*. Insemnări de călătorie. (sub presă).
7. *Henrik IV* de Schakespeare. Dela Prinț de Coroană la Rege. Psihologia unei metamorfoze. Studiu. (sub presă).
8. *Amintiri* (în manuscris).

S. A. R.
MARVAN
BUCUREŞTI
Bd. Pr. Mircea 10
Telefon : 5-51-88

LEI 50.—